

givende Forsamling. Saadan Noget kan Valgretten jo bruges til, men Valgretten har ingen Betydning for os uden Bevillingsrettens Hævdelse. Det er Sværdet, hvormed vi skulle værge os — og det er det, som er slaaet os ud af Haanden med Maagt — det er Grundloven! Jeg skal ikke docere videre over den Ting, men jeg kan ikke nægte, at naar Ministeren saa freidigt staar frem og fortæller os, at det er Grundloven, han har praktiseret i de sidste 3 Aar, saa glædede det mig forsaavidt at kunne henvise ham til herom at tage Kursus hos sin Kollega, der kan belære ham om, at han, den ærede Finantsminister, staar langt udenfor Grundlovens Grundlæggninger eller Forudsætninger. Jeg tænker, at det bider bedre paa ham, at jeg henviser ham til Kirkeministeren, end at jeg selv gjentager det. Jeg mener nemlig, at det er Grundlovsbrudet, vi have levet paa siden 1ste April 1885, og som vi leve paa den Dag i Dag, og den Mening dele som sagt Alle, der have havt nogen Indflydelse paa vort Statsliv, i vor Politik og i vor juridiske Verden, indtil den nye Tid oprandt med den nuværende Finantsminister. Saaledes er Stillingen, og derfor er den efter min Formening meget alvorlig, og en Bønning for denne Uret, det vil sige, en saadan Anerkjendelse af dette Ministerium, saa at det kom til Lovligt at bestaa, er i Virkeligheden en Anerkjendelse af dette Ministeriums Færd lige overfor det danske Folkething og det danske Folk. — Jeg indrømmer, at saaledes som Stillingen er her, og saaledes som den høitærede Minister staar i det Politiske, saa har han Ret til at tale saadan lidt mere afvisende end man sædvanlig gjør overfor mig. Jeg erkjender, at min ensomme Stilling fuldstændig berettiger Føreren for Folkethinget, den ærede Minister, . . . (Afbrydelse) Ja, saaledes skal det være, naar man skal forænes med Ministeren og have ordentlig Snit paa det, saa bliver Ministeren Fører for Underhuset. (Afbrydelse). Naa, saa vidt ville de ikke gaa; Ja! ja! Naar den ærede Minister saaledes taler gjentagne Gange om, dette enlige Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, kalder ham den fremragende Fører og saa videre, ja, saa veed Ministeren jo meget godt — og de have vidst det Alle for flere Maanedes siden —, at hvad han end har været, om han end har været med i et Slags Førerskab eller en Bestyrelse, saa eksisterer det jo slet ikke mere fra den Dag af, da Ministeren havde Besøg udenom Medlemmet fra Veile Amts 2den Valgkreds. Disse Fornærmelser — eller ikke Fornær-

melser, om Forladelse, men spydige Bemærkninger — mod et enkelt Medlem, synes jeg ikke, at Ministeren skulde have nedladt sig til, uagtet jeg let kan forstaa, at han kan lade sig henrive dertil i den lykkelige Stilling, hvori han befinder sig. Den samme Mand gik gjennem hans Bemærkning om, at han ogsaa nok fører mig med til at give ham en Finantslov. Den samme Tanke bejlede ham da: Da nu alle 3 Andre ere enige om at arbejde paa en Finantslov, hvorfor skulde jeg saa ikke faae dette Medlem med ogsaa? Se her er forskjellig Ting, som jeg kommer til at omtale. Den ærede Minister mente, at jeg allerede havde været godt paa Vej ved at være med til at bevilge ham en Geværlov, et Slot, en Husdyrlov — Udenbørrerne bleve glemt — en Brændevinslov, en Konverteringslov og en Lov om Forandring i Bestatningen osv. Jeg har sagt i mit første Foredrag, som den ærede Minister imødegik, at Folkethinget ikke har bevilget dette Ministerium en eneste Dre, og det fastholder jeg. Det interesserer mig at lægge Mærke til, at der var enkelte Herrer af mine Venner, mine venlige Modstandere i Oppositionen, som vare ganske enige med den ærede Minister i den Betragtning. De have imidlertid atter — det gaar jo saa i disse Tider, hvor man saaledes skal øge at glatte til — glemt Grundlovens klare Bestemmelser, og det er nu min Formening, at netop i saadanne Tider, saa skulle vi være overordentlig varsomme med at glide ud, saa at vi tilsidst ikke veed, hvad der er Bevillingsret og hvad ikke; thi saa har Ministeren og de, der ville Bevillingsretten til Livs, halvt vundet. Naar der staar, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller en Tillægsbevillingslov, saa turde det være givet, at naar vi ingen Finantslov eller Tillægsbevillingslov have bevilget dette Ministerium siden den 1ste April 1885, har det heller ikke faaet bevilget en Dre. Vend de 30 Aar tilbage og se, at den Kamp, som i denne Sal er bleven ført fra de Nationalliberales Side, er gaaet ud fra den Betragtning, at man kunde udskyffe Finantsloven i en Række af Love, og naar blot Lovene vare givne med en lille Sætning til, var det en Bevilling. Men netop ved Tjehrnings Indflydelse lykkedes det at føre den Reform tilbage, i Følge hvilken Grundloven maatte ske Fyldest derved, at det, der ikke blev bevilget paa § 28 med Angivelse af Summerne i Henhold til de vedtagne Love, var ligesaa lidt bevilget som Posterne paa Finantsloven, hvis denne ikke var vedtagen. Hele Kampen for at holde Finantsloven som eneste Udtryk for vor Bevillingsret